Франц Кафка

Імператорське послання

Перекладач: Євген Попович

Джерело: З книги: Зарубіжна проза першої половини XX сторіччя: новели, повісті, притчі (укладач Б.Я.Бігун). Посібник для 11 класу.— К.:"Навчальна книга", 2002.

Ця новела являє собою уривок з оповідання "На будівництві китайського муру". Проте, у тому вигляді, в якому вона тут подається, цей текст було включено до збірки "Сільський лікар".

Імператор — так казано — тобі, одинокому, тобі, жалюгідному підданцеві, мізерній тіні від імператорського сонця, загубленій у найдальшому закутку, саме тобі імператор зі смертного ложа свого послав вістку. Він звелів вісникові вклякнути біля ложа і пошепки переказав послання йому на вухо; і такої ваги надавав він тому посланню, що наказав вісникові ще й повторити його собі на вухо. Тоді, кивнувши головою, підтвердив, що вісник добре запам'ятав сказане. І перед усіма свідками своєї смерті — а всі проміжні стіни були зломлені і на парадних сходах, скільки око сягало, щільним кільцем стояли значні люди держави, — перед усіма ними вирядив вісника. Вісник одразу ж вирушив у дорогу; дужий, невтомний, він обома руками прокладає собі дорогу в юрбі; а коли натикається на опір, то показує на груди, де має знак сонця; ніхто так легко не долає шлях, як він. Але юрба така велика; її оселям немає краю. Коли б перед ним було чисте поле, як би він мчав, і незабаром ти, певне, почув би солодкий стук його руки у твої двері. Та ба, як марно старається вісник; він ще й досі пробивається крізь покої внутрішнього палацу; і ніколи йому їх не подолати; а якби й пощастило подолати, то нічого він цим не досяг би; йому треба було б ще перейти сходи; а коли б він і перейшов їх, то нічого б цим не досяг; треба було б

ще перебратися через численні подвір'я; а за тими подвір'ями інший палац, що оточує перший; і знову сходи й подвір'я; і знову палац; і так цілі тисячоліття; і якщо б він усе-таки вихопився з останньої брами — проте ніколи, ніколи йому не досягти цього,— перед ним ще була б тільки резиденція, середина світу, засипана покидьками. Нікому не пробитися крізь неї, а надто з посланням мерця. А ти сидиш біля свого вікна і мрієш про нього, коли надходить вечір.